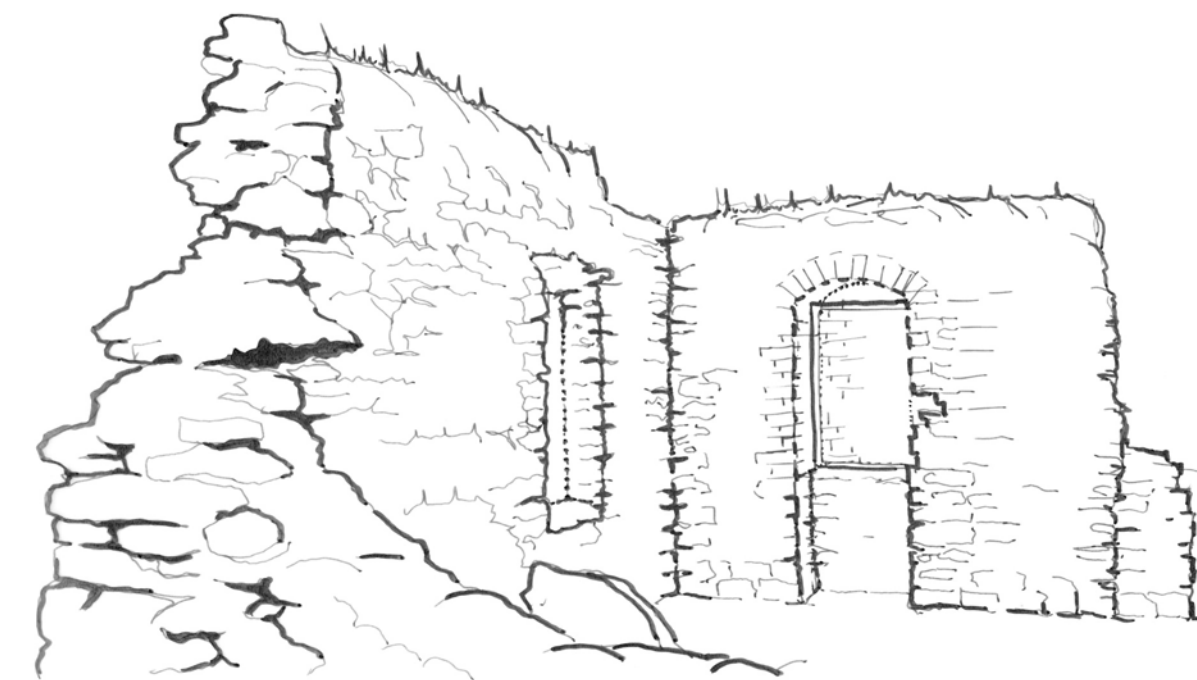

NÁVRHOVÁ ČÁST

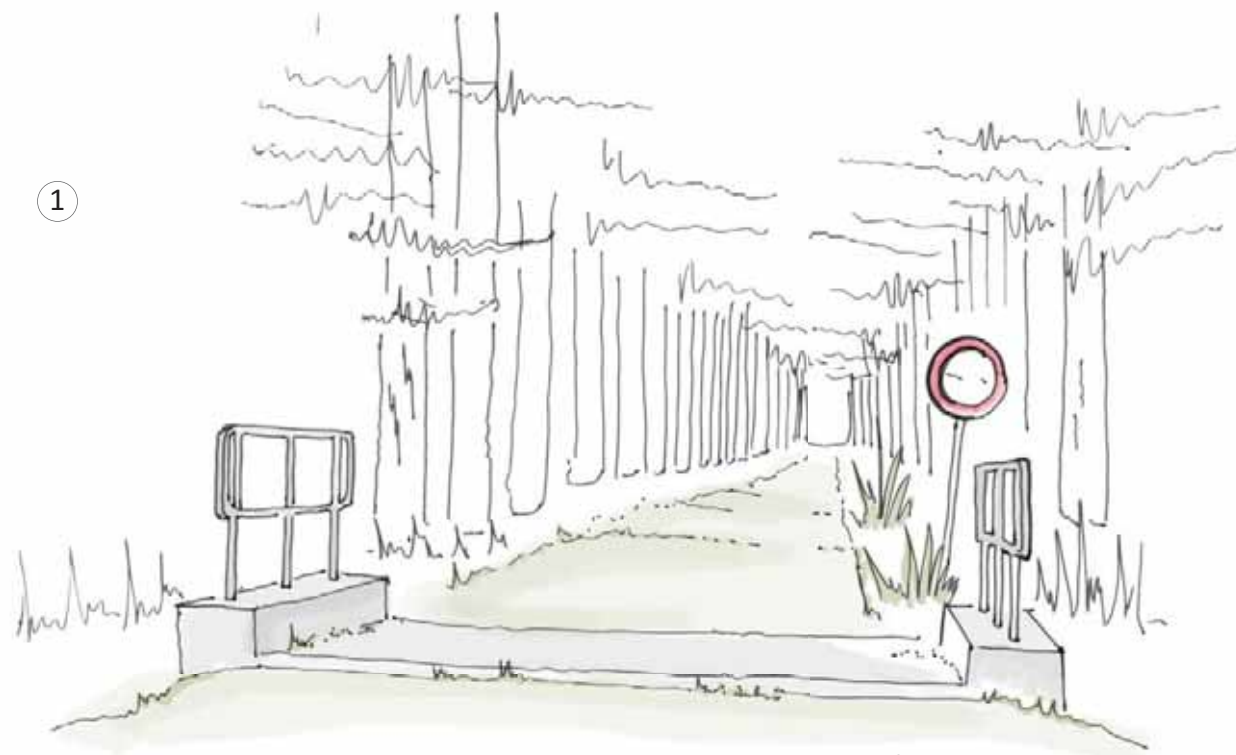

CÍLE NÁVRHU	VIZE	STRATEGIE
Udržitelný rozvoj v pohraniční oblasti	Přinést do místa novou aktivitu, která by podpořila jeho existenci a dala mu novou specifickou náplň. Tato nová funkce má zajistit stabilitu v delším časovém horizontu. Brát v úvahu různé možnosti budoucího vývoje - vytvořit kromě plánu A i plán B = flexibilita budoucnosti. Podpora turismu (jako formy vzdělávání), informovanost veřejnosti a celkové zvýšení povědomí o Maříži.	Oživení tradice letní umělecké školy nejenom jako sezónní aktivity. Její vazba s uměleckou základnou Maříže: obyvatelé umělci - jako učitelé, keramická dílna - jako zázemí. Navrhované stavby jsou projektovány jako víceúčelové – s pevným jádrem a flexibilním interiérem. Možnost přetvořit na soukromé rekreační bydlení. Turistické značení, volné kapacity a potřebné vybavení. Z kulturního i historického dědictví je potřeba vytěžit maximum.
Genius Loci: zachovat a chránit specifickou hodnotu místa	Podrobné poznání místa, porozumění a osobitý přístup k jeho hodnocení. Zachovat ruiny jako jednu z přirozených vývojových vrstev místa a vytěžit maximum z jejich funkční a estetické hodnoty.	Návrh vyhovuje životnímu stylu regionu a místnímu vkusu. Zvolený přístup by měl být přirozený a skromný. Ruiny jsou krajinným prvkem, který uvnitř i vně vytváří nový prostor. Netvoří skanzen nebo novodobý kýč. Pro práci s troskami domů jsou sice dána určitá pravidla, přesto ale zůstává prostor i pro kreativní řešení. Zdrojem kreativity jsou studenti letní školy, pro které je práce s tímto prvkem výzvou a inspirací. Mohou se podílet na jejich přetvoření a to v rámci programu školy.
Citlivý zásah do tohoto křehkého organismu, který povede ke zlepšení kvality života nejen lidí.	Revitalizace zeleně, propojení částí biokoridoru. Nové možnosti využití venkovských prostor.	Nové koryto potoka, údržba zeleně hlavně na návsi, dozelenění okrajových částí a vytvoření tak přímé návaznosti na krajinu. Zprostupnění krajiny polními stezkami, její menší fragmentace. Obnova koupání v zámeckém rybníku, sadová výsadba za zámeckým parkem, nové víceúčelové hřiště.
Odstranit pozůstatky dlouhodobé izolace, odstranit znaky okrajovosti = „země nikoho“	Vytvořit vztah a respekt k místu i za hranicemi soukromých pozemků. Vytvořit vazbu mezi člověkem a jeho okolím, mezi lidmi na obou stranách státní hranice a mezi (nezemědělskou) vesnicí a krajinou. Lepší dopravní dostupnost, a propojení s okolními vesnicemi.	Vztah vede k zodpovědnosti a pocitu identifikovatelnosti v místě. Starost o společné prostory zabrání jejich zanedbávání a znečišťování. Mezinárodní spolupráce a partnerství měst mezi Rakouskem a Českou republikou. Jeho náplní bude vzájemná pomoc a podpora. Nová cyklostezka propojující Kadolec s rakouským Fratres,hustší síť pěších stezek v území, zprovoznění silnice 3.III do Reinolzu.
Částečná sebestačnost Maříže.	Menší (než každodenní) závislost na Slavonicích. Ekonomická nenáročnost a ekologická udržitelnost.	Využívání principu: rozumné úvahy o skutečných potřebách. Návrh pracuje s nízkoenergetickými stavbami, které používají alternativní ekologické technologie nebo přirozené přírodní zdroje. Do maximální možné míry se užívají místní dostupné materiály, pracuje se s orientací staveb. Maříži byly přiděleny i pozemky v podobě orné půdy (17ha) pro vlastní potřeby.
Znovuobjevení a zachování dávných hodnot území s ohledem na jeho historické dědictví	Vesnice jako fyzické ztvárnění lidské pospolitosti. Vesnice je kontinuum se správným poměrem prázdna a plna v harmonii s okolní krajinou. Uvnitř tohoto kontinua probíhají děje, jako základ komunikace.	Aktivita letní školy je propojena s aktivitou obyvatel. Probíhá na území Maříže a kladně tak přispívá k jejímu rozvoji. Zastavování proluk, respektování původních půdorysů pro jejich funkčnost a logičnost. Poučení se z dávného uspořádání intravilánu a jeho principů- Staré formy tak nejsou zapomenuté, připomínají se, ale přitom nereplikují.
Zachování současných hodnot	Citlivý zásah do kompozice a prostorové organizace území. Respektování požadavků rezidentů na zachování soukromí a klidu. Ochrana přírody a krajiny.	Návrh zabírá takovou kapacitu /40 studentů +6 učitelů/ aby vesnice zůstala obytná, s vnímatelným středem a hranicí zastavitelnosti. Návrh počítá i s nezastavěnými pozemkami. Hlavní prezentační prostor letní školy /pódiá u torza zámku/ i hlavní shromažďovací prostor /ohniště u torza stodoly/ je vzdálen od zastavěné části. Revitalizace přírodního parku Maříž.
Nalézt specifický současný charakter Maříže – Identitu	Vytvořit zapamatovatelné místo, atraktivní, a svou náplní specifické.	Maříž je kuriozita – vesnice, která 2x přežila svůj konec – přináší poučení a dobrý příklad pro vesnice s podobným osudem.Ruiny starého domu v návaznosti na novostavbu – jako reflexe starého s potřebami nového = jeden ze symbolů vesnice. Novostavby komunikují se stávajícími budovami formou a měřítkem.
Udržet a chránit nezávislou komunitu obyvatel.	Podpoření neformálních forem setkávání se. Společné aktivity ve prospěch Maříže. Maříž jako místo atraktivně přitažlivé.	Požadavky rezidentů, vedoucí k jejich spokojenému životu v Maříži jsou prioritou, letní škola je jeho zpestřením.

PERSPEKTIVNÍ SKICI

1

Stav: Nevhodně umístěná dopravní značka. Rušivý betonový můstek.

2

Stav: nevyrovnaný poměr zeleně na horizontu, jeho dominantov jsou hospodářská stavení.
Příjezdová cesta má přímou návaznost na pole.

Návrh: Turistická značení a mapa umístěné na začátku Mařížského parku, dřevěný můstek.

Návrh: Ornou půdu dělí polní travní meze, izolační zeleň brání přímému pohledu na hospodářská stavení. Kolem rybníka je ponechána alejová zeleň stejného stáří, příjezdová cesta má po obou stranách udržovaný travní a keřový pás. Dominantou horizontu je dominantna vesnice - kaplička.

LETNÍ ŠKOLA DUCHOVNÍHO EXPERIMENTU

„ Jižní Čechy jsou zřejmě družební oblasti bermudského trojúhelníku, také se tu občas ztrácejí lidé. Propadají kouzlu muzeálních městeček, skanzenových vísek a až kýčovitě líbezných krajiny. Nejméně imunní k jihočeské idyle jsou Pražáci. V roce 1988 všemi vnadami zapůsobil tento kraj na pražskou pětku, tedy společnost sdružující se kolem divadel Sklep, Vpřed, Křeč, Mimóza a Kolotoč.“ / Mladý svět 35/95/

Takto začínal článek o letní slavonické škole v časopise Mladý svět, který krásně odpověděl na otázku: Proč právě v Slavonicích a Maříži? Hlavním spojovníkem mezi pražskými divadly a jihočeským krajem byl Zdeněk Žampa, slavonický rodák a patriot, který do Slavonic přitáhl své kamarády, ještě během totality. Slavonice pro ně představovali exil, svobodu tvorby, místo, kde se mohli vyřádit, nebo na chvílku „zašít“.

Myšlenka organizovat letní uměleckou školu se zrodila v šatně divadelníků v Praze, při natáčení recitačního muzikálu Kouř. Tam se diskutovalo nad otázkou: Když je slavonické prostředí tak plodné pro ně, proč tuto zkušenost nepodat dál? Porevoluční nadšení a zápal pro svobodnou tvorbu dodával všem organizátorům odvalu. Určilo se místo konání, zajistilo se provizorní ubytování a rozeslali se pozvánky. První ročník v létě 1990 byl experimentem všeobecným. Lektori nikdy před tím nikoho neučili, žáci, vesměs západní turisté, tak daleko na východě nikdy nebyli. Vzájemné poznávání dalo vzniknout nečekanému potenciálu a duchovní síle, která byla hnacím motorem celého procesu. To, co se zrodilo v prvním roce bylo věčnou inspirací i pro léta následující. Žáci – počínaje od 16ti leté slečny z Prahy, až po 40ti letého profesora ze Západního Berlína – posbírání na základě vlastní iniciativy a aktivity organizátorů, tvořili pestrou mezinárodní komunitu, která měla význam v šíření specifické české duchovnosti.

„Pěstujeme krásu ducha i těla“ hrdě prohlašoval jeden ze zakladatelů a učitelů školy – architekt a herec David Vávra. „ U nás se do žáčka školní návody nestrkají , naopak se z něho jemně vytřásají. Uvolněte se, milé děti, zapomeňte na všechno, co vás učili ve škole, nepřemýšlejte k čemu máte talent a k čemu ne, o hlubokém smyslu díla, nechte se unášet pohodou, svobodou a atmosférou prostředí.“ To byla asi hlavní idea celé akce, kterou takto prezentoval další z učitelů – akademický malíř a sklář Kryštof Trubáček.

První ročník byl zaměřen čistě na výtvarné umění, od malířství, sochařství, kresby a písma, koláže, textilního výtvarnictví, až po keramiku v Maříži. Za 12dní si všichni studenti vyzkoušeli všechny obory. Jelikož to byl rok porevoluční, kdy nový režim už nekladl žádné překážky a z umělců odvážné nápady a 20let ututlávané kreace přímo explodovali, byl jeden den „věnovaný“ totalitě. Den totality začal brzkým ranním budičkem, vyfasováním modré teplákové soupravy, rozcvičkou, pak následovala tvorba v podobě vystřihování a barvení hvězd, srpů a kladiv za doprovodu povinné popěvovaných písní, ke konci dne se přetvářeli Leninové busty do podoby zvířat, podle obrázků. Tak se západním studentům mohl přiblížit předešlý režim. Ostatní dny byly vedeny ve volnějším tempu. Sport, a aktivita v přírodě byla velkou součástí celého kurzu.. za hezkého počasí se chodilo koupat do rybníka, večer se pořádali dobrodružné výpravy do Maříže, noční pochody lesem k vojenským bunkrům, nebo se jednoduše sedělo venku kolem ohně, kde se volnému projevu nekladly meze.

V dalších letech byl kurz více integrální, to znamená, že k výtvarnému umění a sochařině přibýly konceptuální realizace, jako: situace v prostoru, divadelní představení, hudební improvizace, výroba vlastních hudebních nástrojů, a dokonce přibýly i tematické přednášky o umění a kultuře. Popularita letních tvůrčích prázdnin stoupala, a tak se rozšířil počet turnusů, žáků i pedagogů, a s tím vším přišla do Slavonic i nová inspirace. Účastným experimentátorům neslo o komfortní nabývání nových vědomostí, ale o rozkvívání své mysli a otvírání nových prostorů v oblasti ducha a umění, nehledě na věk, ani na předchozí odborné vzdělání.

V roce 1998 proběhl už osmý ročník slavonické školy, co bylo živým důkazem její životaschopnosti. V tomto roce se malinko změnila i celková koncepce „výuky“. Na začátku prázdnin se určilo společné téma, které se pak žáci snažili prezentovat v různých žánrech a technikách. Tím byla škola rozdělena do oborů se společnou závěrečnou prezentací. Různé obory vnášely do školy různé možnosti vyjadřování, přičemž nejdůležitější nebyla formální stránka vyjádření, ale svoboda v tvůrčím vyjádření sebe samotného. Kurz nesloužil ke zlepšení estetického výrazu formy, forma je pouhým dorozumivacím duchovním prostředníkem mezi jednotlivcem / skupinou/ a ostatními. Vzniká tak určitý soulad, podobný tomu, jaký je mezi hráči jazzového orchestru.

Právě jazz byl jednou z témat letního kurzu. Žáci o něm věděli dopředu, jejich příprava však byla jenom duchovní, veškeré potřebné nástroje, materiály a vybavení na ně čekalo na místě. O prvotní nakopnutí inspirací se mělo vždy postarat místo. Většina návrhů vycházela z toho, že na tak nereálném místě je reálné cokoli. Inspirace i závěrečné prezentování probíhalo v exteriérech, hlavně na veřejných prostranstvích, kde se zkoušelo, co všechno místní prostředí /a také místní obyvatelé/ unese. Studenti ve speciálních, nebo improvizovaných dílnách připravovali své výtvary na závěrečnou prezentaci. Jejich úlohou bylo každý den něco udělat, večer to ukázat ostatním a říct o tom pár slov. Tak fungovala jedna dílna, která se připravovala na závěrečnou prezentaci všech dílen pod společným tématem. Z textilní dílny se tedy konečně výtvary použily jako součásti kostýmů divadelního představení, sochaři a výtvarníci pracovali na kulisách, architekti na scénografii, hudebníci připravovali hudební podklad na vlastnoručně vyrobených nástrojích a herci šperkovali své repliky či recitace. Na závěrečném vystoupení všech zúčastněných se tak každý nějakou formou podílel a následně prezentoval a výsledek byl nejenom zábavou a velkým zážitkem ale i překvapením a poučením, co všechno je možné za 12dní vytvořit pod vedením „neviditelné“ pedagogiky otrlých umělců.

Škola více, či méně intenzivně pokračovala i v dalších letech, než se umělci mírně unavili a upřednostnili umělecký odpočinek před dobrodružstvím nabitými dny. Počáteční energie na nějaký čas vyprchala, a já se ji v mém návrhu pokouším oživit do předchozí formy.

Líbí se mi vize slavonické letní školy, a chci ji, v co největší míře zachovat.

Navrhovaná škola je dimenzovaná pro 40 studentů a 6 učitelů, ubytovací prostory díky flexibilitě vnitřních mohou pojmout o něco víc osob. Klubovna má kapacitu 90míst a venkovní prostory jsou bez limitace.

V mém návrhu jde o znovuoživení umělecké tradice, která v porevolučních letech probudila tento kraj po 20letém spánku a také probarvila všudypřítomnou šed, která tu zůstala po minulém režimu. Náhoda a iniciativa jednotlivců dopomohla k objevení zapomenuté vesnice u hranic. Právě tyto „umělecké duše“ rozpoznaly silného Genia Loci tohoto místa a viděli v něm budoucnost a perspektivu. Maříž si zaslouží existovat a ke svému životu potřebuje ještě specifickou náplň. V minulosti to bylo zemědělství, a strategická poloha, co pozvedlo kraj. V dnešní době to bude započatá umělecká tradice, která naváže na blízkou minulost po roce 1989. Odrazovým můstkem bude keramická dílna, díky které se dnes název obce užívá mnohem častěji: Mařížská autorská keramika. V budoucnosti to může být právě Mařížská letní škola duchovního experimentu.

NAVIGACE

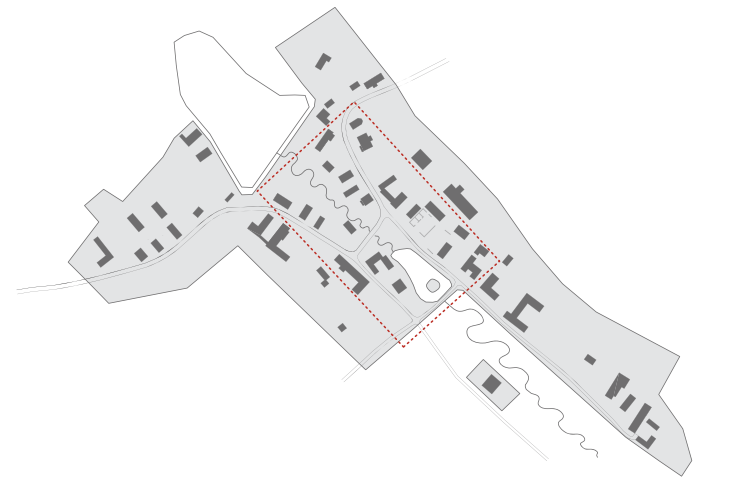
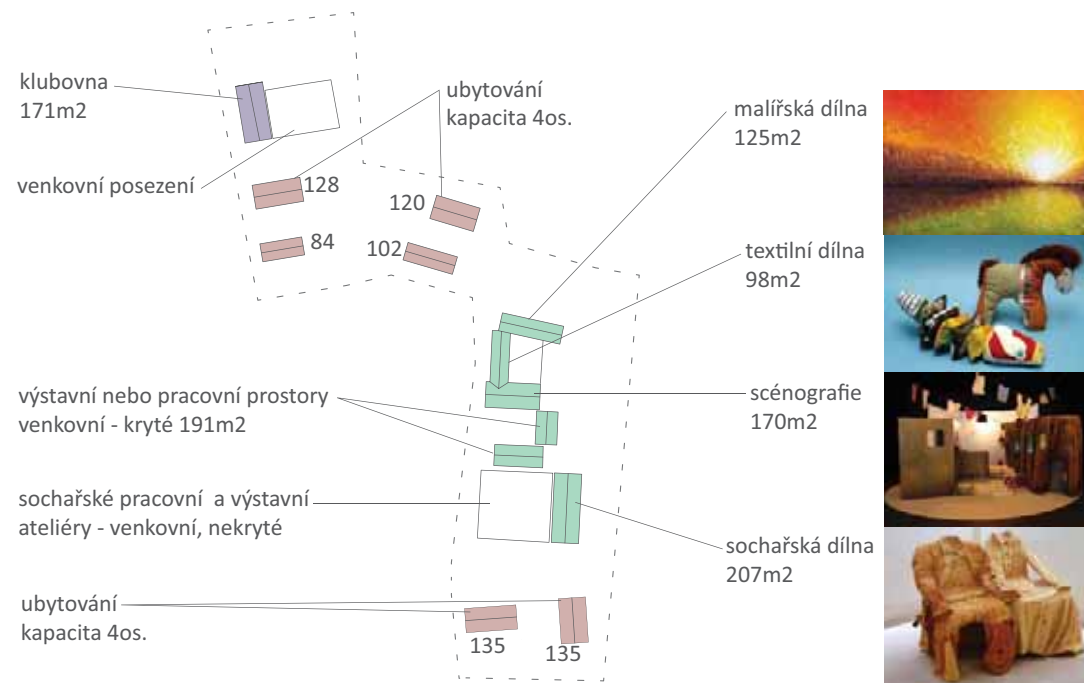
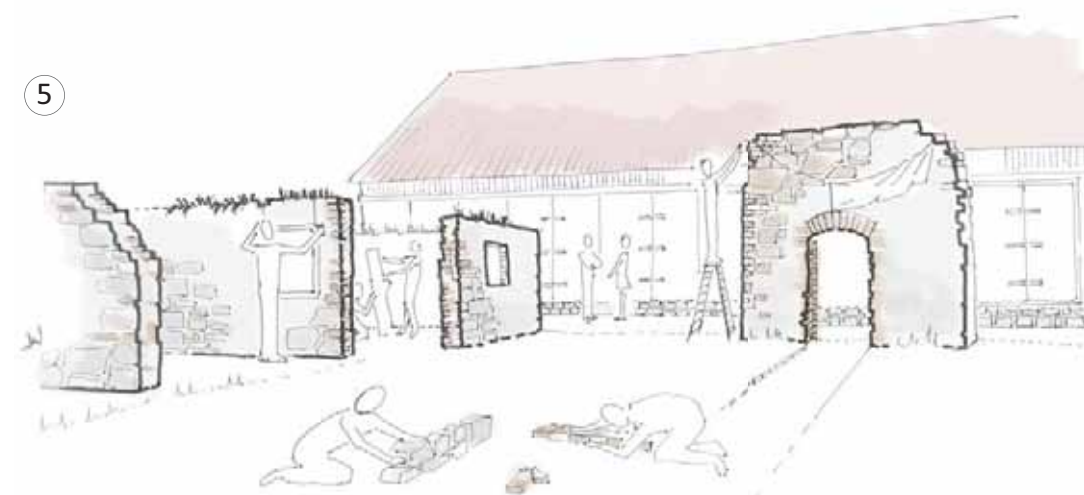

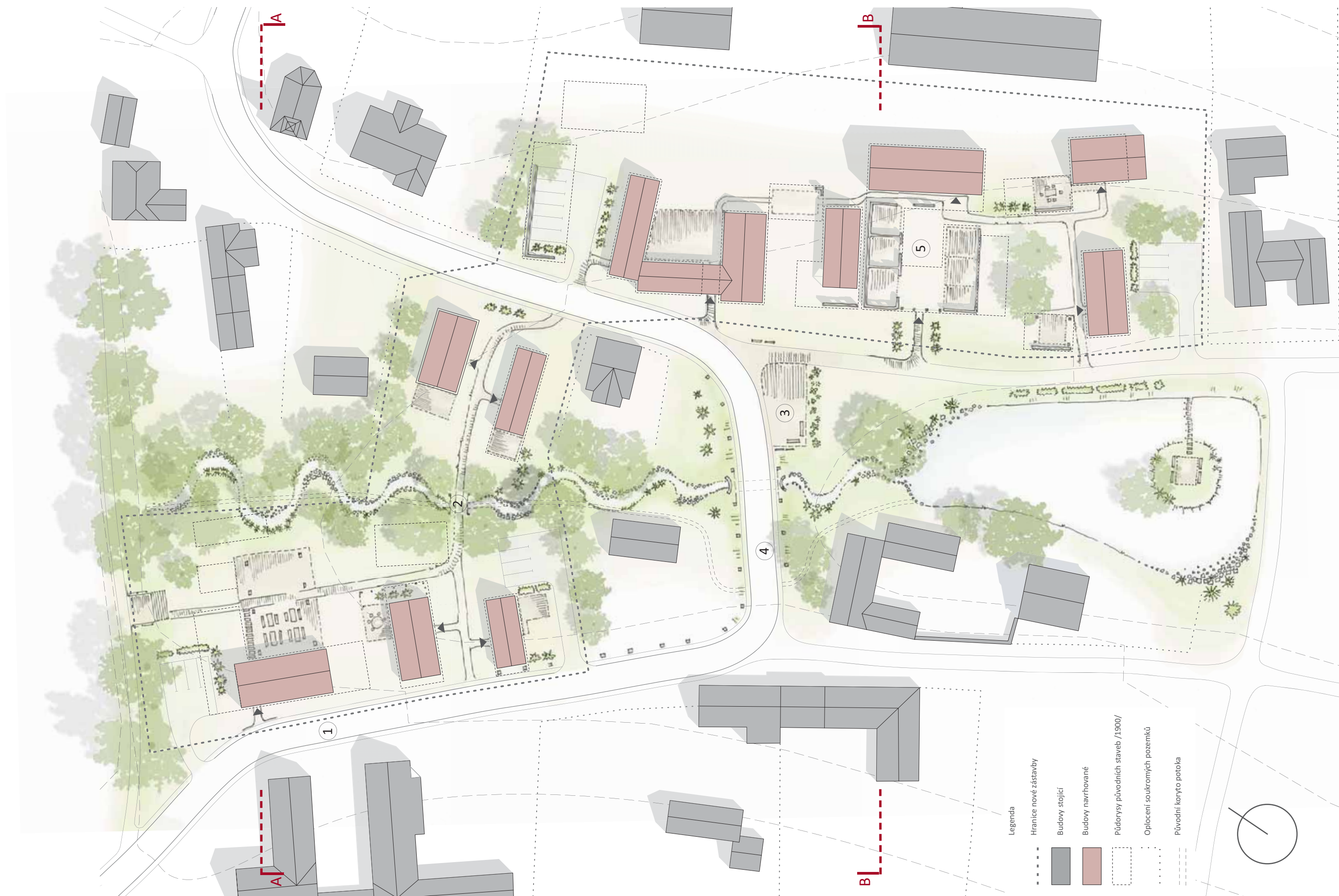
SCHÉMA NÁVRHU

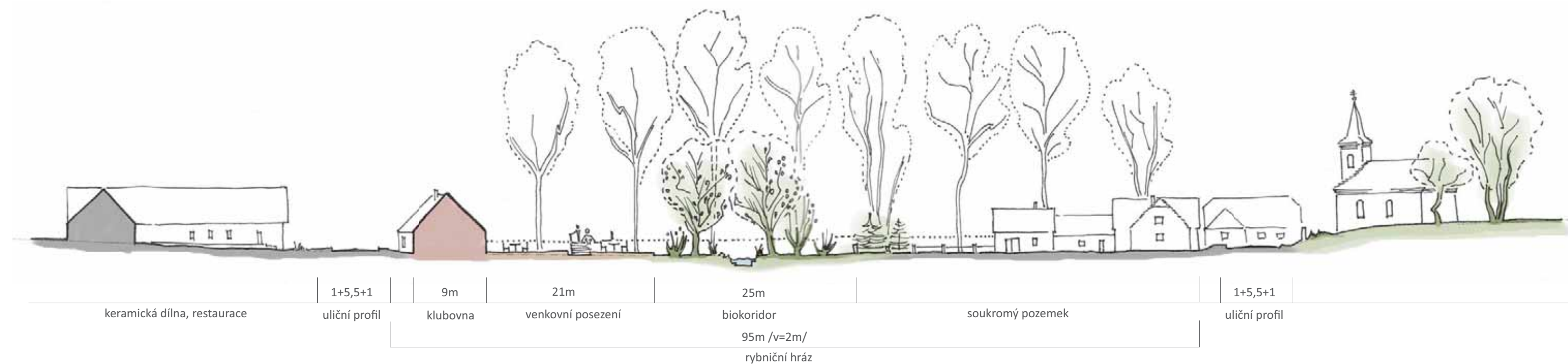
PERSPEKTIVNÍ SKICI

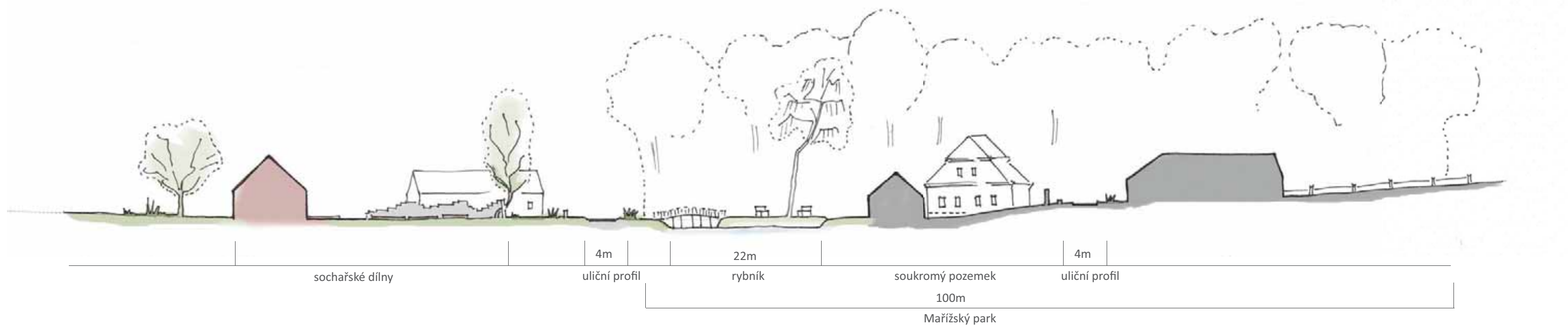
Venkovní prostory sochařského ateliéru nabízí mnoho možností využití. Inspirace přichází z každého zákoutí. Zdi jsou plochami pro instalaci, malé prostory které vytvářejí, jsou zase ateliéry. Novostavba kryté dílny stojí na místě bývalé konírny, jejíž zachovaný vstup se tyčí před ní. Má jednoduchý tvar a uplatňuje princip “otevřeného domu”. Po otevření okenních ‘vrat’ dochází ke splynutí exteriéru s interiérem.

ŘEZ A-A 1:500

ŘEZ B-B 1:500

① Pohled na hráz a keramiku

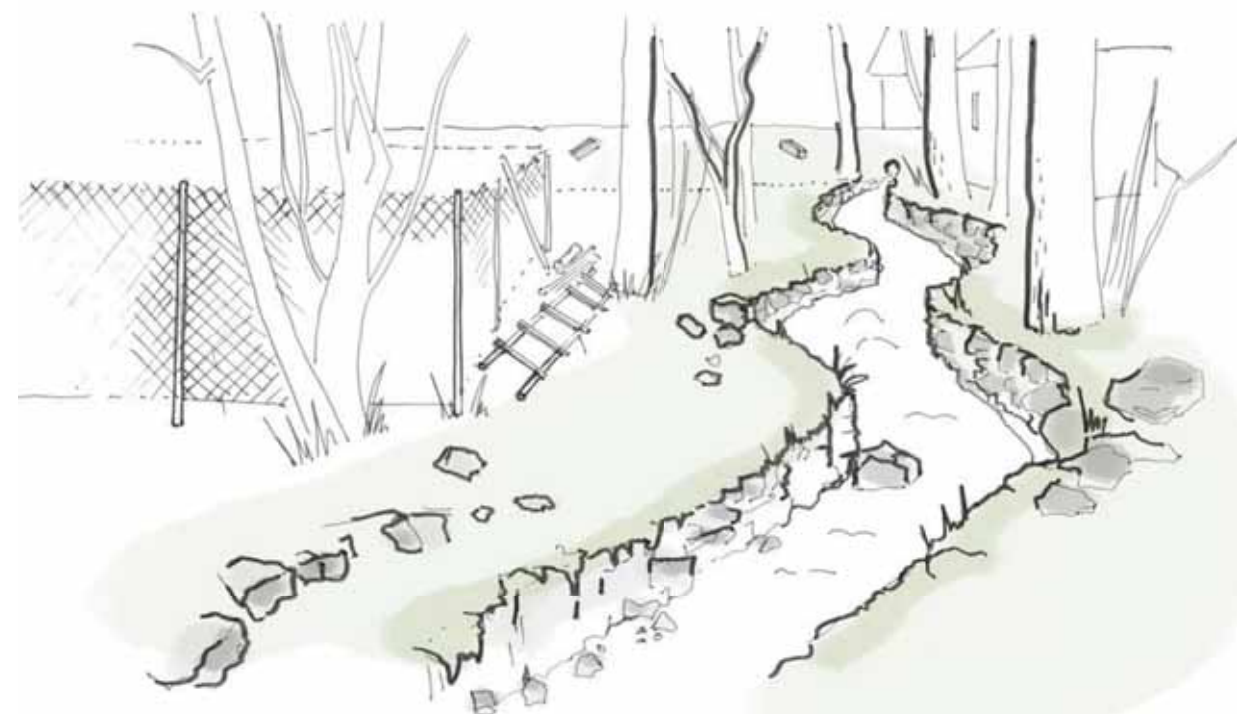
Stav: Novostavby keramické dílny stojí osamoceně v samotném centru vesnice. Svou rozlohou i měřítkem přesahují okolitou zástavbu. V pozadí je vidět další keramickou dílnu, umístěnou v původní chalupě vesnického kováře.

①

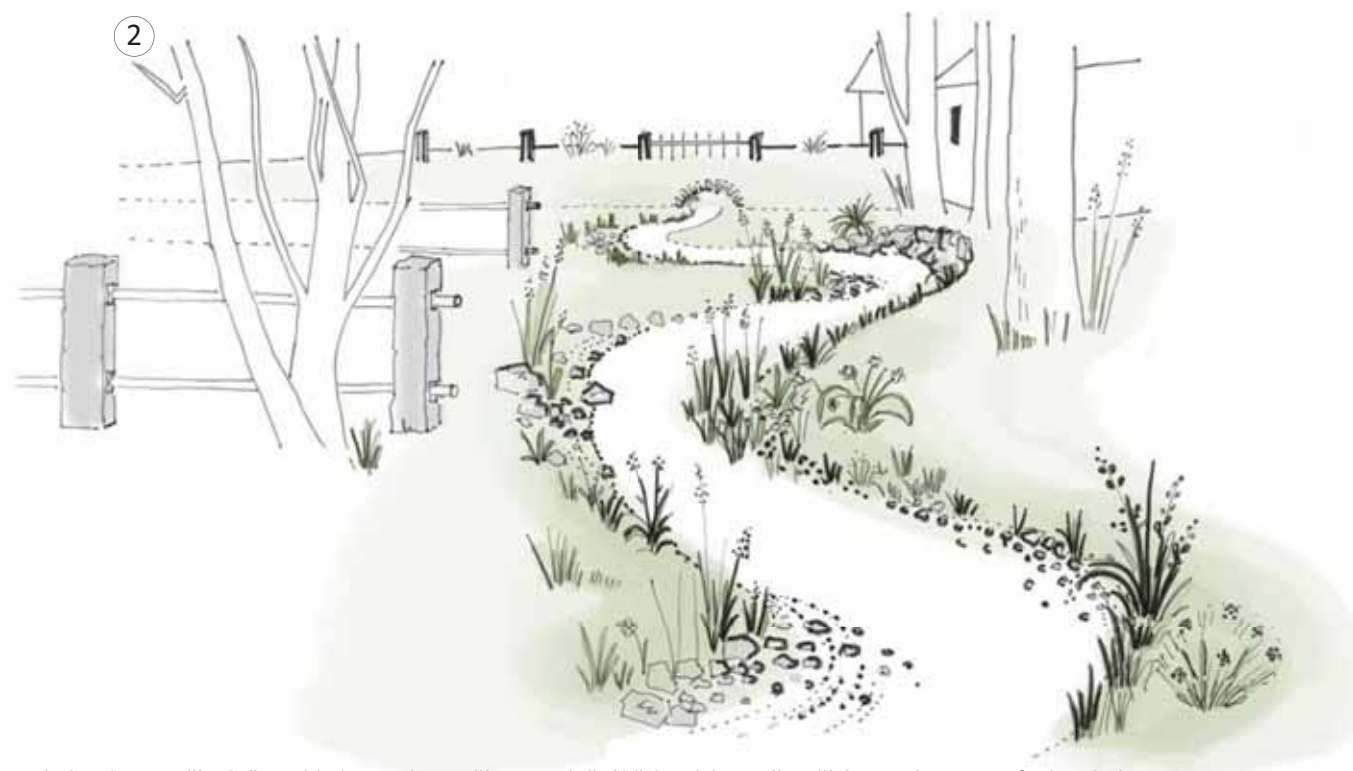
Návrh: Průčelí keramické dílny nyní komunikuje s průčelími navrhovaných staveb. Štítem do ulice jsou orientovány stavby pro bydlení, okapovou stranou se otáčí klubovna, která tak na své druhé kryté straně vytváří venkovní prostor.

② Pohled na meandr potoka

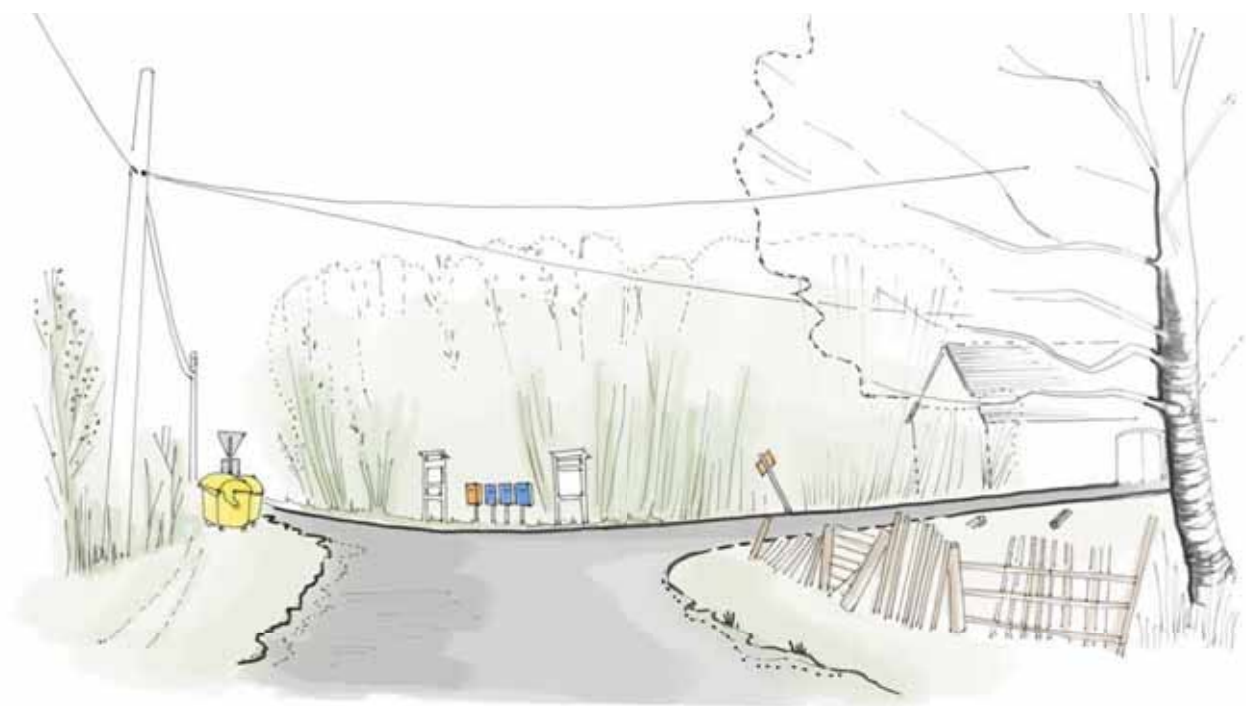
Stav: Mařížský potok, který z hráze ústí úzkým potrubným, má koryto opevněné kamenem a jeho meandr je velice plytký. Postoj místních k tomuto místu naznačuje, že bez potřebné péče se potok stává spíše kanálem a prostorem v pozadí.

②

Návrh: Obnova přírodního vzhledu potoka spočívá v uvolnění břehových partií. Počítá se i s úpravou průtoku z hráze. Břehy jsou zpevněny biotechnicky, pomocí balvanů a vegetace. Koryto má větší rozptyl a vlní se v přirozeném meandru. Revitalizace potoka i zeleně umožňuje propojení přerušovaného biokoridoru. U chalupy byla jednostranně ponechána obezdívka - aby tak nebyl narušen speciální prostor, který si vytvořili majitelé. Zahrady se otvírají do nového intimního prostoru, drátěné oplocení bylo nahrazené původním typem - kamennými sloupky s dřevěnými latěmi.

3 Pohled na návés

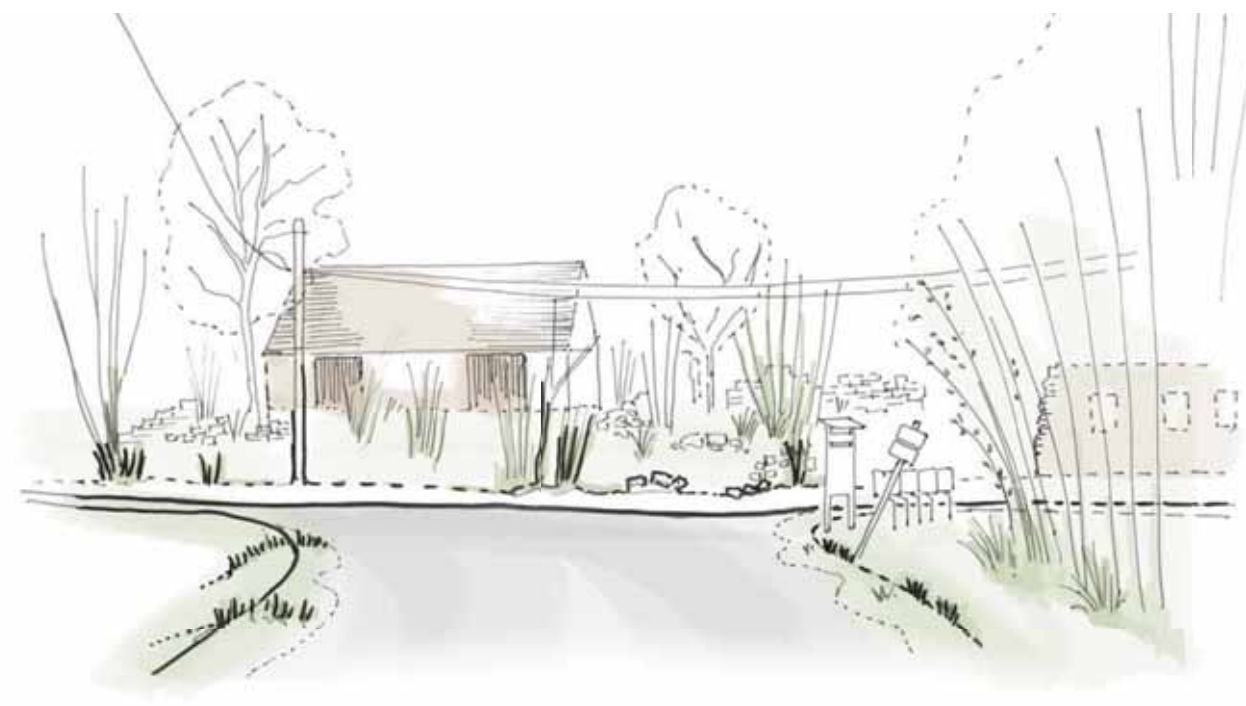
Stav: Místo, které připomíná spíš křižovatku za garážemi, kde je místo už jenom na kontejnery a poštovní schránky, je ve skutečnosti vesnickou návší. Za hustým říčním porostem se ukrývá malebné jezírko s ostrovem uprostřed, lemované zdobenými staveními.

3

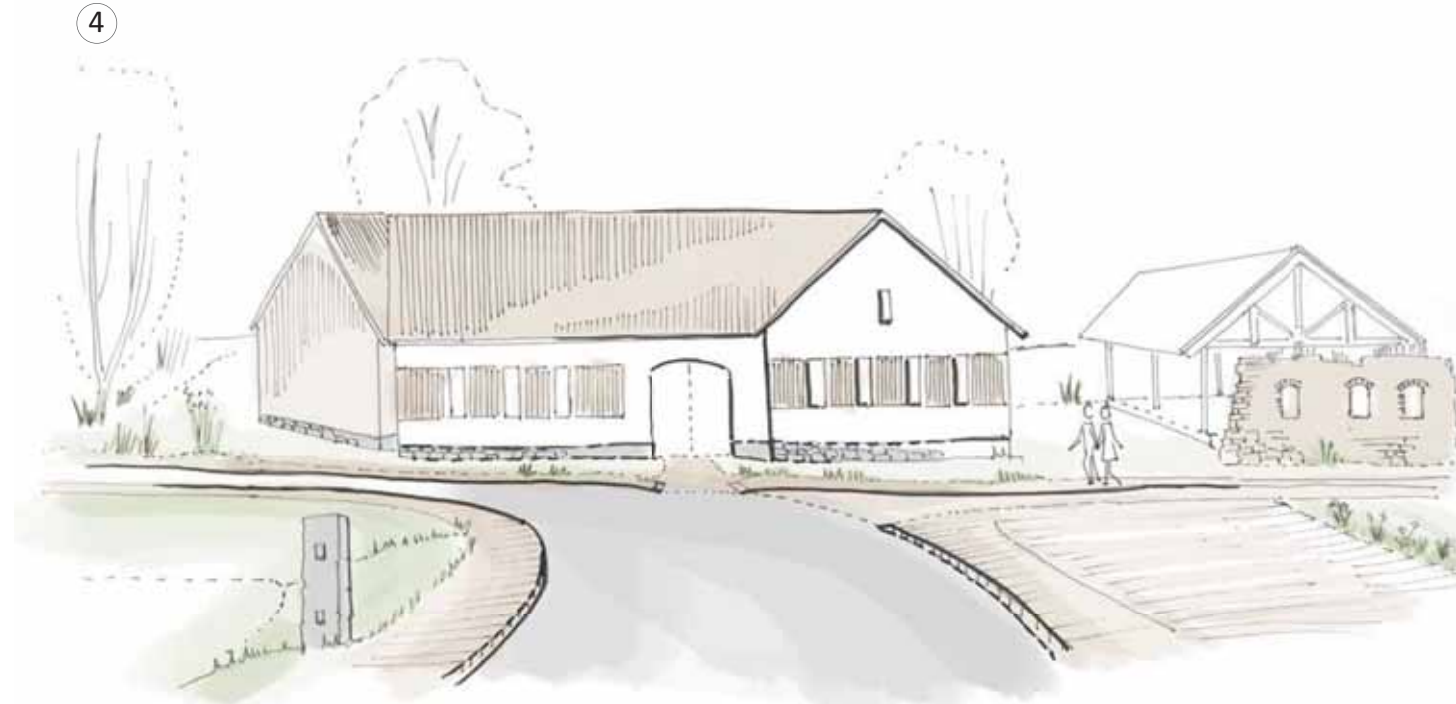
Návrh: Asfaltová silnice byla zúžena, aby po okrajích vznikli úzké dlážděné chodníky. Dlážděné jsou i všechny připojené cesty, aby tak pro novopříchozího byla zjevná hierarchizace prostorů. Před rybníkem vznikl zpevněný prostor s informačními tabulami a mobiliářem, kde je možnost si vydechnout a věnovat tomuto prostoru pozornost, kterou si zasluhuje. Návrh zahrnuje i obnovení dřevěného můstku na ostrůvek z 50.let. Lípa byla navržena jako tradiční doplněk české návsi, ve své dominantní poloze.

4 Pohled na vstup do studií

Stav: Pohled na prázdné prostory v centru vesnice, které jsou v kontrastu se zastavěnou protější stranou návsi. Trosky domů připomínají povojnový stav, působí neutěšeně a rušivo.

4

Návrh: Vstup do novostavby uměleckých dílen komunikuje s protější stranou návsi, vyplňuje prostor v původní formě a měřítku. Na fasádě jsou použité moderní dekorativní prvky - dřevěné obložení. Přírodní materiál má tak návaznost na vedle stojící torzo domu. Torzo fasády má funkci krajinného prvku- solitéru, který je kulisou fasády pro otevřený výstavní prostor dílen umístěný za ním.

RUINY

Ve své práci budu rozlišovat ruiny venkovského sídla – tedy trosky domů v intravilánu vesnice- a ruiny, neboli torzo , Mařížského zámku. Obě vznikaly společně, v průběhu 40ti-leté války komunis mu se zdravým rozumem, ale jejich postavení ve vesnici jsou odlišná. Torz o zámku bylo po jistou dobu předmětem památkové ochrany, trosky domů nikoliv, proto i můj přístup a jejich hodnocení budou odlišné.

RUINY venkovské

Tabulka ukazuje dva různé pohledy na Mařížské ruiny, dva různé způsoby jejich vnímání.

Příběh, který stojí na pozadí vzniku ruin je smutný.	Není však tragický.
Ruiny nejsou památkově chráněny,	jsou však historicky i esteticky hodnoceny.
Poškozená architektura	nebo Krajinný prvek
Pomník zemědělství	nebo Kolébka umění
Tichá vzpomínka	nebo Živoucí tvorba
Zbytečný odpad	nebo Cenný materiál
Hrůzostrašný obraz	nebo Velkolepost destruktivních sil

Když se zadíváme do historie, vidíme různé přístupy ke zříceninám v průběhu století: pozdní antika si zříceniny uctivě chovala, středověk je ignoroval-nebo rozebíral, renesance si hlavně antické ruiny cenila jako základu vlastní kulturní činnosti, romantizmus si budoval své vlastní umělé ruiny a 19. století přineslo jak kult ruin, tak i ostrý purizmus/historizmus/. V dnešní době, je nejvyšším soudcem nad vším historickým památková péče, která si hodnotné prvky vzala pod svá křídla, a v duchu metodického pluralizmu, tedy podrobného zkoumání a individuálního přístupu, rozhoduje o jejich dalším osudu. „ Prostřednictvím zřícenin je možno vystupňovat náladu okamžiku , protože pro inteligentní a vznešenou povahu je kus ruiny velkou inspirací. Žalostné reflexe její duše jsou tak silné, že zasáhnou i samotné nebe. Proto čerpejme z nich jejich upokojující sílu a inspirujme se nepravdělností a pestrostí jejich povrchů.“

Williama Shenston (1714 - 1763) – Anglický básník a teoretik krajinářské architektury
Tedy nezáleží, jestli se jedná o ruinu antického chrámu nebo venkovské chaloupky, obojí může mít svou vlastní sílu a velkolepost. Je ale několik faktorů, které ovlivňují celkové působení a hodnocení rozvalin.

1.Přihlížíme na důvody jejich vzniku, 2.na prostředí v jakém se nacházejí a 3.na jejich technický,historický a estetický stav.

1. Torza chaloupek a zemědělských stavení na návsi v Maříži nejsou dílem ničivé povodně nebo zemětřesení, nevznikli po náletu letadel nebo výbuchu granátu za druhé světové války, nebyly vypáleny ani rabovány. Na jejich podobě se podepsal čas, přesněji 40let spánku, bez péče majitelů, a k tomu v úplné izolaci od okolí. Původní majitelé domy opustili dobrovolně, když situace v Maříži pro ně už nebyla únosná a oni si našli šťastnější život dál od železné opony. Pozemky ani stavby nebylo možno prodat, většinou propadly Státním statkům, a ty je nechaly léta bez povšimnutí. Vplyvem povětrnostních podmínek se domy pomalu rozpadali.

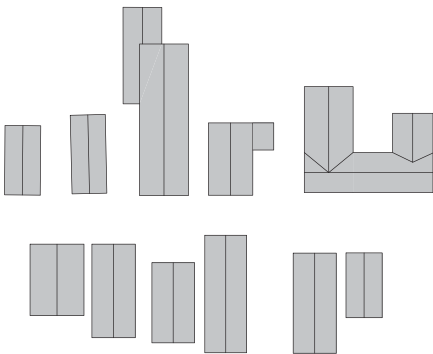
„Plot, dům, studna – to všechno jsou sice věci lidského původu, ale stojí-li dlouhý čas v krajině až nabudou vlastností stromů a keřů, pak se stávají takřka majetkem božím.“

Po revoluci získala majetky obec a postupně je rozprodávala. Mnohé nasvědčovalo tomu, že koupě těchto pozemků bude výhodnou investicí, protože Maříž se na okamžik stala skutečnou kuriozitou a cílem turistů. V dnešních dnech je situace poněkud jiná, rekreanti /natož zájemci o trvalý pobyt/ se do vesnice už nehrnou. Navzdory všemu jsou ale všechny pozemky ve vesnici rozprodány soukromým majitelům- i ty pod rozvalinami- a podle mých informací, někteří uvažují o jejich prodeji.

2. Venkovské ruiny najdeme v Maříži v několika lokalitách. Ty, v samotném centru vesnice jsou nejzachovalejší, jejich průčelí, hledící k návesnímu rybníku, se tyčí skoro do původní výšky zdí. Je možno rozeznat dispoziční stavení, použité materiály, novější části od starších. Podle slov pamětníků tam kdysi žila zemědělská rodina, která měla velké hospodářství. To je zřejmé při pohledu na velikost stájí a dvora. V jiné, vzdálenější lokalitě, jsou trosky domů už jen těžko rozeznatelná. Jen tvar a forma kamení a také jejich pravouhlé rozestavení napovídá, že tu kdysi stálo pár chaloupek. Pozemek je na rozdíl od předchozího udržován, kameny tak vytvářejí zajímavou kompozici v kontrastu s jinak prázdným, zatravněným pozemkem. Nejpoetičtější působí torzo řemeslného domku v západní části vesnice, které se nachází hned u kraje silnice a viditelný je celý jeho obvod včetně otvorů. Celkový dojem z těchto objektů narušuje hustý vegetační porost, který zabraňuje jakémukoli pohybu v jejich prostoru. Tam kde kdysi bývala světnice s kamnami , rostou dnes stromy o průměru 20 centimetrů.

NÁVRHOVÁ SCHÉMA

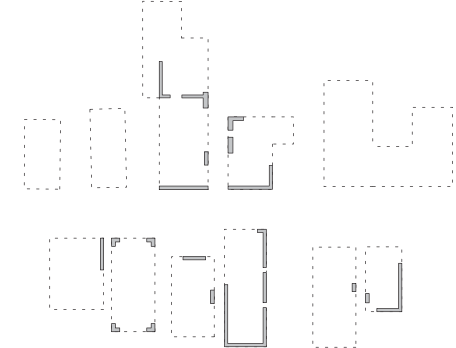
Původní stav

r. 1900

Původně obýdlí řemesníků a zámeckého personálu, malé domky v skupinkách po dvou, s kamenným základem do výšky oken,a zděným zbytkem domu.

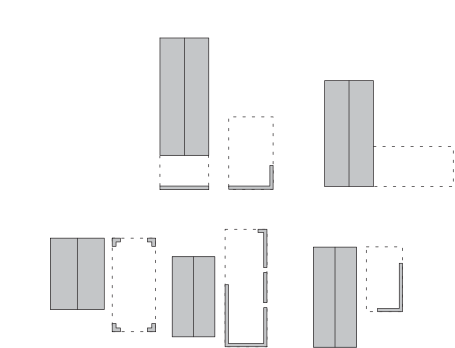
Současný stav

r. 2012

Zachované trosky kopírují obvodové zdi obýdlí. V okolí se nacházejí také studny. Vše má podobu přírodního materiálu, zdi jsou bez omítek.

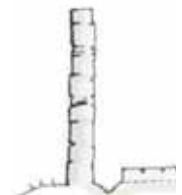
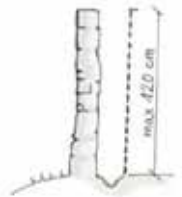
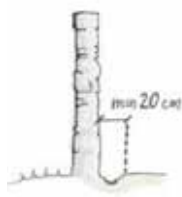
Návrh

Návrh zachovává původní princip seskupení obýdlí po dvou. Dvojice je složena z novostavby v původním půdoryse a zahrady vevnitř půdorysu trosek.

4 ZÁSADY PRÁCE S TROSKAMI

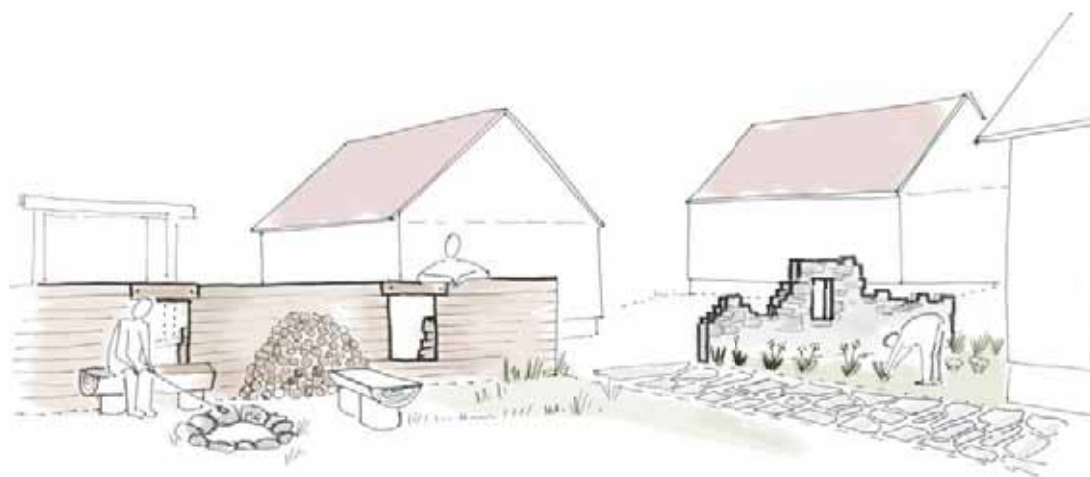
1. Jakákoliv nová implementace musí zachovat odstup minimálně 20cm od povrchu zdi. O kameny by se neměli opírat žádné konstrukce. V dilatační mezeře bude vybudován drenážní kanál.
2. Nová konstrukce by měla dosahovat výšky maximálně 120cm (netýká se konstrukcí ve vnitřním prostoru), což je výška oplocení. Nejvyšší trosky v této oblasti dosahují výšky právě 120cm.
3. Pro budování zpevněných ploch se doporučuje využívat zbytkový materiál z trosek. Mezi novým a starým tak vzniká dialog.
4. Dochované otvory by se neměli zakrývat. Jsou nejen propojením vnitřního prostředí s vnějším ale i typickým znakem toho, že se jedná o bývalé stavení a ne náhodnou kompozici z kamení.

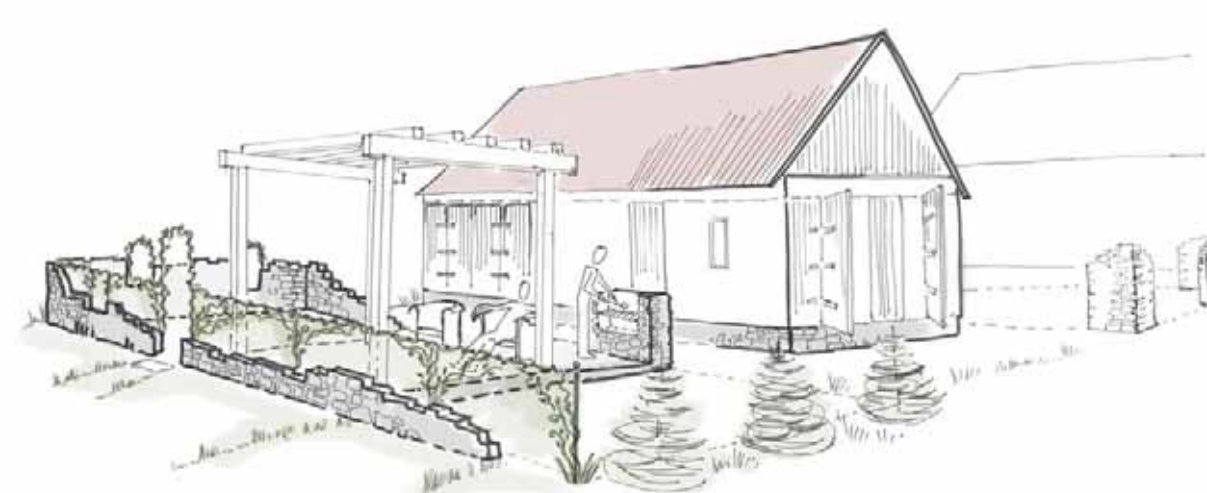
PERSPEKTIVNÍ SKICI

2

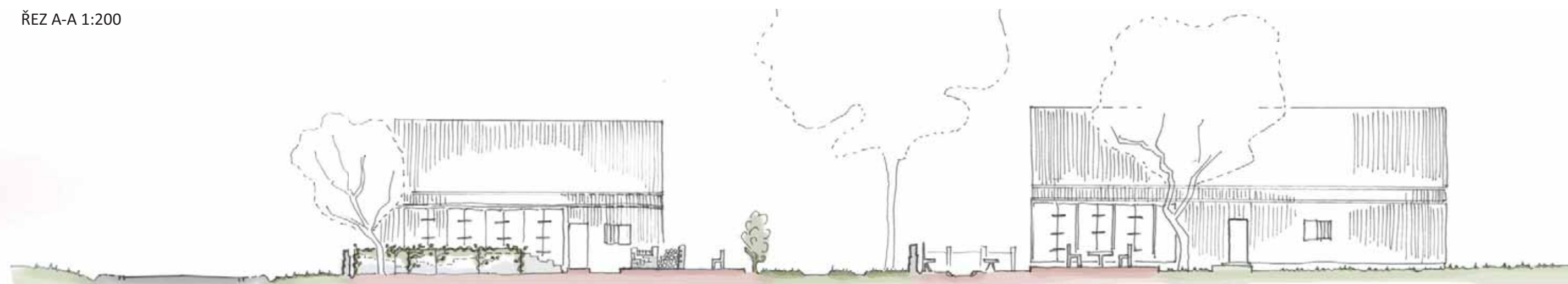
Návrh: Vnitřní prostor trosek domů se z vnitřního soukromého změnil na vnější polosoukromý.
V tomto případě je vnitřní plocha vyložena dřevem, o ní jsou opřeny dřevěné lavice a zásoby řeziva na ohniště. Otvory jsou zachovány, a tím se rozbíjí jednotná plocha. V pravé části je otvor v kamenné zdi jakýmsi tajemným kukátkem do krás zahrady

1

Návrh: Různé výšky kamenných trosek jsou po obvodu zjednoceny do stejné výšky pomocí kovové drátěné pergoly s tahavými rostlinami. Kamenný gril doplňuje chybějící část na obvodu a tím uzavírá vzniklý prostor. Celkový výraz této "obytné zahrady" tak připomíná romantický výjev z doby dávných zámků.

ŘEZ A-A 1:200

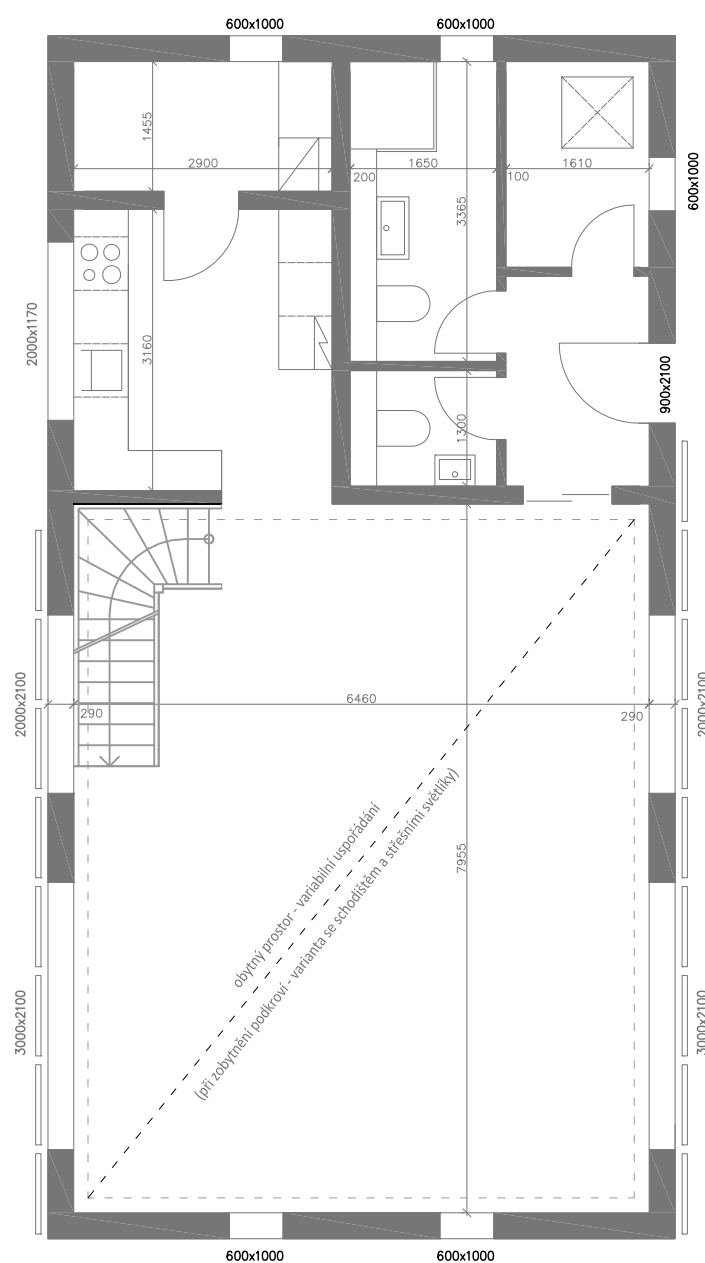
1+5,5+1
uliční profil

20m
zahrada v půdoryse trosek

veřejný prostor 7m
(chodník 1,2m, kolej 0,5m)

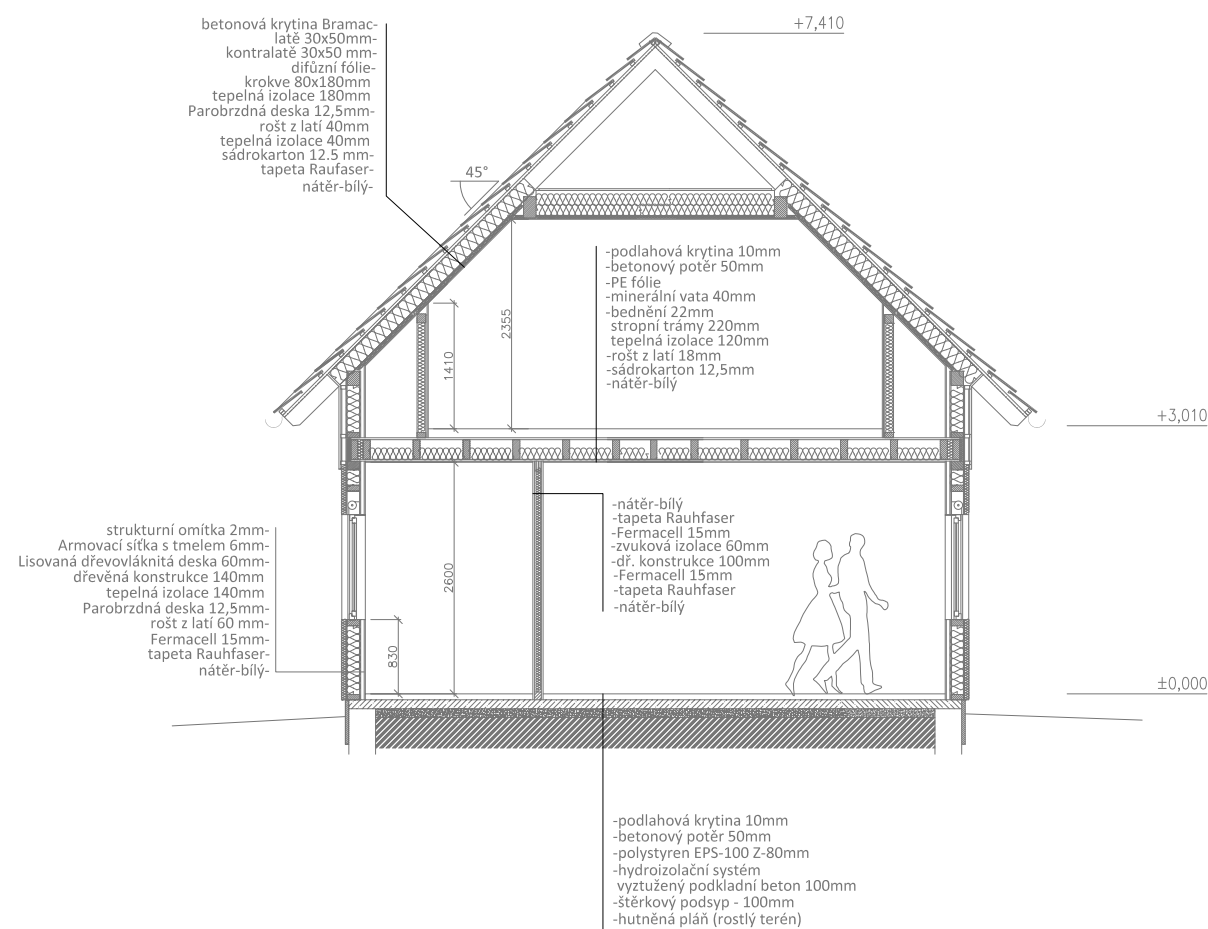
12m
zahrada v půdoryse trosek

PŮDORYS A ŘEZ NÍZKOENERGETICKÝM DOMEM 1:100

Systém montovaných dřevostaveb byl zvolen z několika důvodů. Mají vynikající tepelné izolační vlastnosti, které dosahují hodnot součinitele prostupu tepla $U=0,17$ při tloušťce zdi 29cm a střechy $U=0,16$, co vede k energetické úspornosti : roční potřeba energie v rozpětí 50-70 kWh•m-2/1 rok.

Jejich rychlý a suchý proces výstavby nezatěžuje životní prostředí a má zároveň malé nároky na prostor stavenišť. Při všech těchto výhodách se pořád vyznačují dlouhou životností, úsporou vnitřních prostor a příjemným vnitřním klimatem. Nízkoenergetický provoz domu je zajištěn vytápěním s pomocí tepelného čerpadla země- vzduch, nebo pomocí solárních panelů s kombinací pro ohřev teplé užitkové vody. Maříž nemá zavedenou kanalizaci ani vodovod, proto je pod každým domem vybudovaný septik jako bezodtoková jámka, která se bude pravidelně vyvážet. Voda je zajištěna ze studní, vydatnost vodního zdroje je vysoká, protože oblast se vyznačuje velkým počtem rybníků. Energetická náročnost všech budov by měla být co nejnižší, aby se tak docílilo potřebné ekologičnosti, samo-udržitelnosti a udržitelnosti do budoucnosti.

Diplomová práce / ČVUT Fakulta Architektury / 2011/12
15121 Ústav prostorového plánování
vedoucí diplomové práce: Henry W. A. Hanson IV, M.A., AIA, ASLA
vypracovala: Katarína Györeová

- rehabilitace pohraniční vesnice

ZÁVĚR

Na závěr své práce bych ráda poděkovala obyvatelům Slavonic
- jmenovitě panu Jindřichu Kopečnému, Jaroslavu Prokopcovi,
panovi Benešovi, panu inženýru Janu Balcarovi, pani Iloně Pikartové
a obyvatelům Maříže- pani Aleně Schulzové a panu inženýru
Janu Boháčovi- za čas, který mi věnovali, za vzpomínky,
cenné informace a materiály a za celkovou pomoc při poznávání
Maříže a vytváření jejího obrazu.

REFERENCE

Internet:

<http://www.noe.gv.at>
<http://vyzkumpohranici.ujepurkyne.com>
<http://www.zanikleobce.cz/>
<http://www.centreforthefuture.org/>
<http://www.pragueviennagreenways.org/>
<http://www.greenbelteurope.eu/>
<http://www.pohranici.cz/trojmezi.php>
<http://www.aokmariz.cz/>
<http://www.slavonice-zlabings.eu>
<http://kontaminace.cenia.cz/>

literatura:

Venkov, typologie venkovského prostoru RNDr. Radim Perlín
Venkov II :sídla a krajina, sborník ze semináře, Jičín 20.-21.10.2005
Venkov :jeho proměny a územní plánování, sborník ze semináře, Telč 21.-22.4.2005
Demoliční akce v českém pohraničí v letech 1945 – 1960, prof.PhDr. Jiří malíř, CSc.
The Closing Circle: Nature, Man and Technology, 1971, Barry Commoner
Norberg-Schulz, Christian, 1926-2000 Genius loci
Cílek, Václav, 1955
Krajiny vnitřní a vnější / Václav Cílek
Krajina a revoluce : významné přelomy ve vývoji kulturní krajiny českých zemí / Jiří Sádlo 2008